

1. Poglavlje

Stari prijatelj

U kraljevstvu Kiroshan nestrpljivo su iščekivali rođenje nasljednika. Porodaj je bio težak pa je kralju Christianu naredeno da čekava vani. Bio je zabrinut, uplašen i radostan. Nestrpljivo je šetao balkonom na kojem je inače provodio trenutke odmora, no sada mu opuštanje nije bilo na kraj pameti. Čekao je satima. Veliki vladar koji je u svakom trenutku znao što treba učiniti, sada je bio bespomoćan. Čuo je zvukove, kretanja daleko u dvoru, čuo je glasove dvorjana koji su šaputali i hodali gotovo nečujno. Iz daljine su do njega dopirali zvukovi grada, ali njegova je pozornost bila usmjerena na kraljicu odaje.

Iznenada začuje šum koji se izdvojio iz ostalih. Bio je sasvim blizak, tik iza njega. Polagano se okrenuo i ugledao služavku koja je u naručju držala dijete umotano u pokrivač. Služavka se plaho nasmiješi i pruži mu mali zavežljaj govoreći:

„Izvolite, Vaša milosti. Vaša prekrasna kćerkica.“

„Moja kćer?!“ radosno čuje Christian primivši je u ruke.

Glas o velikom događaju proširio se gradom, pa je zatim krenuo kraljevstvom. Mnoštvo se od jutra okupljalo pred dvorom očekujući i nasljednika kraljevstva i sada je trg već bio prepun. Kralj je prišao ogradi balkona, podigao svoju tek rođenu kćer i pokazao je podanicima. Ponosno je uzviknuo:

„Moja nasljednica!“

Njegove su riječi izazvale oduševljene povike podanika. Moglo se to činiti nevjerojatnim, ali stanovnici kraljevstva Kiroshan voljeli su svog vladara. Voljeli su ga zbog pravednosti i poštenja i iskreno su se veselili što je dobio nasljednika. Pogled na dijete u njegovom naručju, koje će ih jednog dana voditi, izazvao je među njima povike oduševljenja. Christian se okrene služavki, preda joj dijete i upita:

„A moja žena? Kako je ona? Mogu li je vidjeti?“

Služavka sagne glavu i žalosno odgovori, „Oprostite gospodaru, porod je bio težak. Izgubila je mnogo krvi. Žao mi je.“

Radost na Christianovom licu pretvori se u strah i on pojuri u kraljicu odaje. Otvorio je vrata i zastao. Njezin nepomični lik na krevetu sledio mu je srce. Olovni nogu priđe krevetu i sjedne na rub. Nježno je pogladi po kosi i poljubi u znojno čelo. Sonja otvori oči i progovori umornim glasom:

„Christiane, dragi, umorna sam. Bojim se da ćeš se morati sam brinuti za našu djecu. Jako sam umorna. Volim te, Christiane. Čuvaj djecu...“ i tiho klone ne dovršivši rečenicu.

„Sonja, ljubavi, nemoj me napustiti.“ Christian zaplače, ali Sonja ga više nije mogla uti. Bez riječi je kleo kraj kreveta, držeći je za ruku. Suze su mu se slijevale niz obraze.

Njegova ljubav ga je napustila. Njezine posljednje riječi su mu odzvanjale u glavi. I tada se prene.

„Našu djecu?! Sluge!! Dovedite mi ženu koja je porodila kraljicu! Odmah!“

Uplašena sluškinja dotr i pred kralja i baci se na koljena.

„Da, gospodaru. Istina je. Kraljica je rodila kćer i sina. Poslala sam pomoćnicu da vam odnese sina, ali je nestala! Molim vas, oprostite mi!“

„Sin? Imam i sina?“ za nju je pogleda, ali mu nju nije preraste u ljutnju.

„A gdje je onda moj sin?! Nađite ga! Straža! Nađite onog tko je odnio mog sina! Odmah!“ Kao da nije bilo dovoljno što mu je kraljica umrla, već je izgubio i sina kojeg nije ni vidio.

Ubrzo se cijelo kraljevstvo dalo u potragu za novorođenim princem. Tražili su ga u svakom kutku kraljevstva. Tražili su ga vojnici, prerušeni uhode, tražili su ga svećenici i dvorske dame. Farmeri i kovači. Zavirili su u svaku kuću i dvor, razgovarali s putnicima namjernicima, nudili nagrade, prijetili, ali uzalud. Kao da mu se izgubio svaki trag.

*

Osamnaest godina kasnije, u gustoj kirošanskoj šumi, jašu i na mladom i snažnom konju, mladi se lovac spremao odapeti strijelu prema svojoj lovini, zecu, koji je brstio busen trave. Lovac nacilja i otpusti strijelu. Strijela poleti i ... zabije se u zemlju kraj zeca koji prestrašeno pokušava bježati.

„Umalo!“ lovac potrči za zecom pokušavajući ga uhvatiti.

Zec je bio brži i spretniji, ali činilo se da je lovcu više do igre nego do lova. U toj nestašnoj igri padne mu s glave lovačka kapa i sjajna crvena kosa prosu se kao slap otkrivajući mladom djevojku.

Bila je to Caitlin, nestašna, neukrotiva princeza ovoga mirnoga kraljevstva. Christianova kćer!

Često se iskradala iz dvorca bježeći svojim uvarima, koji su je, po nalogu kralja, trebali uhvatiti danonoćno i budno motriti svaki njezin korak. Ipak, ne tako budno, a da im ona povremeno ne bi uspjela pobjeći.

Dok je pogledom pratila zeca u bijegu, pažnju joj privuče nešto neobično.

Zavijanje vukova nije u ovom kraju bio svakodnevni zvuk. I to poslije podne.

Djevojka se hitro popne na konja i u par galopa nađe se na vrhu brežuljka. Pred njom se prostirala dolina, a na njoj opor vukova okružuju jelena.

Iz tobolca izvadi strijelu i nacilja prema velikom sivom vuku koji je bio najbliži jelenu. No, dok je još ciljala, iz šumarka s druge strane doline, doleti strijela i usmrti ga.

Iznenadena, Caitlin spusti luk i pozorno pogleda udaljeni šumarak. Tamo je ugledala divovskog leoparda, koji se u nekoliko skokova našao među vukovima, dohvatio najbližeg i usmrtio ga jednim udarcem šape. Stoji i nad plijenom, glasno zarezati i pokaže svoje oštre zube ostalim vukovima, koji su, također režeći, neodlučno zastali.

Iako se činilo da je veliki mačke njezina prednost, vukovi su bilo brojano nadmoćni. Tko zna kako bi borba završila da je nije prekinuo dolazak dvojice jahača ogrnutih zelenim plaštevima s kapuljama prebačenim preko glave. Njihova pojava bila je neobična jer nisu jahali konje već blistavo bijele jednoroge. Jedan od jahača bio je sitnije, nježnije građe pa je Caitlin pretpostavila da se radi o dječaku ili možda o ženi. Kad je ispod kapuljace provirila duga zlatna kosa, bilo je jasno da je žena. U ruci je držala luk, a oko struka joj je bio privezan tobolac sa strijelama. No, nije to najviše zaudilo princezu. Bilo je neobično što je jahala jednoroga bez sedla! I to kakvom vještinom! Ruke su joj bile slobodne, omogućujući joj slobodno gađanje.

Drugi jahač je bio krupni muškarac, širokih ramena i snažnih ruku, a jahao je većeg jednoroga. Vitlao je mačem koji je blještao na suncu, pa skočio s jednoroga i nastavio trk prema oporu. Ne zaustavljajući se, i jednorog se zaletio prema najbližem vuku, zahvatio ga rogom i rasporio.

Dva vuka zajedno skočiše na muškarca, ali je mač u njegovoj ruci bio brz i oštar i glava jednog vuka u trenu je bila na tlu. Drugom je instinkt nalagao da je borbi kraj. Našao je opkoljen između muškarca, njegovog jednoroga, žene i velike mačke. Podvio je rep i tiho cvileći i ogledavao se, tražeći izlaz.

Muškarac se odmakne i propusti ga. Nije mu bio potreban život vuka koji je odlučio napustiti bitku.

Potom se muškarac okrene jelenu i zovne ga, a on mu, na Caitlinino čuđenje, priđe bez straha. I žena koja je jahala jednoroga, već je bila uz njih. Spretno skoči s njega, položi ruku na ranu jelena i ona nestane bez traga. Jelen živahno poskoki, zatim zastane na trenutak kao da im zahvaljuje, lizne ženinu ruku te hitro jurne u šumu.

Jahači ponovo uzjašu jednoroge i nastave svoj put na zapad.

„Otac mi neće vjerovati kad mu ovo ispričam!“ uzbuđeno čuje Caitlin, zajaše svog konja i u galopu krene prema Libriji, kirošanskom dvorcu.

Odlično je poznavala sve tajne i skrivene prolaze, prečice i puteljke kirošanske šume. Zнала je da će kraljevska izvidnica, koja patrolira krajem, obavijestiti kralja o nenajavljenim posjetiocima i da će ih dvor spremno dočekati.

*

U kirošanskom dvoru, kralj Christian je upravo završio svoje neizbježne dnevne poslove i prepustio se miru i tišini koji su obavijali dvoranu. Skrene pogled prema prozoru s desne strane prijestolja, s kojeg je znao promatrati šumovite brežuljke na obzoru, osluškovati žamor ljudi i glasanje životinja. Tiha sjeta mu dotakne srce. Trenuci nakon kraljevskih obveza bili su gotovo uvijek posvećeni tihim pitanjima upućenima kraljici. Odgovora nije bilo.

Tišinu prekine stražar, koji mu priđe i pokloni se:

„Gospodaru, vijesti s glavne ceste!“

„S glavne ceste? Imamo posjetitelje? Nadam se da su dobrih namjera“, odgovori kralj ne okrenuvši se.

„S imanijske ceste stižu glasovi da se približavaju dva jahača; muškarac i žena u zelenim odorama. Muškarac s mačem, a žena s lukom i strijelama. Oboje jašu, hm ... jednoroge.“

„Rekao si jednoroge?“ Christian pogleda stražara.

„Da, gospodaru, jednoroge“, ponovi stražar ni sam ne vjeruju i svojim rije ima. „Još nešto. Prati ih ogromna divlja ma ka.“ Stražar je pomislio da e ga kralj izgrditi što govori takve besmislice, no on samo prenaša obavijest izvi a a.

„Ma ka?“ Christian ustane i oštro pogleda stražara. „Ima li možda sme ežutu dlaku s crnim mrljama?“

„Da , gospodaru!“ zate eno e stražar. Odakle je to kralj znao? „Tako kažu glasnici!“

Na Christianovu lice pojavi se osmijeh.

„Bilo je i vrijeme!“ promrmlja tiho, a tada se obrati stražaru: „To su dragi gosti. im do u, pošaljite ih meni.“

„Da, gospodaru!“ stražar se pokloni i ode.

Christian iza e na balkon i zagleda se u daljinu, preko dvorskih dveri, prema poplo enom putu koji je vodio prema istoku.

„Prošlo je mnogo godina od kada smo se borili rame uz rame, prijatelju. I evo, vratio si se!“

*

„Otvorite vratnice!“ zapovijedi stražar s kule.

Nekoliko stražara pokrene velik drveni kolut kod promatra nice i vratnice, okovane željezom, se otvore.

U dvorište u e neobi an par jaha a. Konjušari im potr e u susret kako bi se pobrinuli za jednoroge. Jaha i spretno sjašu, otresu prašinu koja se na njima skupila od dugog puta i rastegnu umorne udove. Vidjelo se da su prevalili dugi put.

I velika ma ka koja je došla s njima, trebala je smještaj i hranu. Muškarac naredi konjušarima da se pobrinu za nju. Sigurni da su njihove neobi ne životinje dobro zbrinute, par krene za dvorjaninom koji ih odvede u kraljevsku dvoranu.

Dvorjanin im otvori vrata i htjede ih najaviti, ali ga muškarac primi za rame i dade znak da ih ostavi.

Dok su prilazili kralju lica zaklonjenih kapulja ama, kralj opazi kako neobi no blistaju sjajne, plave o i muškarca. Krene im u susret. Sreli su se u sredini dvorane i gost prvi progovori:

„Christiane, pozdravljam te, dragi prijatelju!“

Christian zastane. Cijelim bi em prostruji mu ugodno sje anje.

„Elesar!“ uzvikne radosno. Glas i lik stope se u drago lice prijatelja i on mu pruži ruke. „Prijatelju moj, zar je mogu e da si to ti? Kako si mi nedostajao. Koliko je vremena proteklo od našega zadnjega susreta?“

„Predugo. Ali, evo, sad sam ovdje“, osmjehne se Elesar.

Dok su razmjenjivali pozdrave, vrata se naglo otvore i u dvoranu, kao vjetar, uleti Caitlin:

„O e! Ne eš mi vjerovati što sam vidjela u obližnjoj šumi! opor vukova napao je jelena kojeg su spasili muškarac i žena. Jahali su...“

U tom trenutku ugleda Elesara i njegovu suputnicu.

„To su oni! Ali to je nemoguće! Ja sam jahala krajim putem! Kako ste uspjeli doći prije mene? Nitko ne zna kraj put do dvorca bolje od mene!“

„Dakle, ponovo si pobjegla uvarima? Pitam se bi li me itko o tome izvijestio da se nisi sama zaletjela. Poštuje li ovdje itko moje naredbe? No, ne bemo sad o tome. Ovaj susret zaslužuje da ti oprostim neposluš. Samo ovi gosti su mogli stići prije tebe“, rekao je Christian pokazujući prema Elesaru i njegovoj suputnici. „Ovo je moj dragi prijatelj, Elesar, vilen-ovjek, a ova mlada dama je vilenjakinja...Oprostite nisam znao vaše ime...“ rekao je Christian obraćajući se mladoj ženi.

„Nisam ga ni rekla. Zovem se Lauren“, odgovori kratko.

„Lauren!“ ponovi Christian, obraćajući se njezinu ruku svojim usnama.

Lauren je blistala nesvjesna svoje zanosne ljepote. Bijelo pravilno lice bilo je uokvireno sjajnom, dugom, zlatnom kosom koja joj je sezala do struka, a zelene oči, blistale su poput smaragda.

Bila je odjevena u uske zelene hlače i prsluk, a oko pojasa joj je bio pričvršćen tobolac sa strijelama. Na nogama je imala uske cizme od tamne kože, a u ruci je držala dugačak luk.

Dok je Christian stajao bez riječi, Caitlin se obratila Elesaru:

„Drago mi je što sam vas upoznala, gospodine, pogotovo nakon događaja u šumi.“

„Na našim putovanjima, takvi događaji nisu rijetki“, odgovori Elesar.

„A gdje je ona velika mačeka? Rado bih je vidjela!“ upita Caitlin, i ugrize se za usnu, pogledavši oca. U to ju je da ne smije biti tako izravna. Na njezinu sreću, kralj je i dalje gledao u Lauren i nije ju znao.

„Misliš na Bravecata? Dolje je kraj konjušnice“, odgovori Elesar i obrati se Lauren: „Budi tako dobra i odvedi Caitlin da upozna Bravecata.“

Laurenin pogled upućen Elesaru jasno se mogao protumačiti kao da pita: „Zar baš moram?“, ali Elesar kimne glavom i ona bez riječi pokazuje Caitlin da je slijedi.

*

Djevojke su izašle iz prijestolne dvorane, a dvojica prijatelja sjednu. Mnogo je događaja, susreta, osjećaja trebalo ispričati. Svaki je govorio svoju priču, a drugi ga je pažljivo slušao. Nastojali su to predugo vrijeme koje ih je razdvajalo, ugrurati u sadašnji trenutak, uvjereni da ništa nije tako beznačajno, a da ne bi bilo vrijedno prisjećanja. Gotovo su zaboravili djevojke, koje su davno otišle.

„Prijatelju, tvoja pratilja je prelijepa! Kako vas je život spojio?“ upita Christian.

„Lauren je moja nećakinja. I oboje putujemo zajedno. Njezina je snaga i izdržljivost jednaka njezinoj znatiželji.“

„Nećakinja?!? Pa, ti nemaš braću ni sestara.“

„U pravu si, nije mi prava nećakinja, ali ja ju tako doživljavam. Ona je jedna od kćeri moje drage prijateljice koja nas je napustila prije mnogo godina, a ja sam joj obećao da ću se brinuti za Lauren. I brinem se, kao da je moja kćer, ali predstavljam je svima kao svoju nećakinju. Tako izbjegnem nepotrebna objašnjenja.“

„Želiš li i sada izbjeći?“ upita Christian, a Elesar se sjetno osmjehne.

„Njezina majka i ja...“, glas mu zadržti „...od kada ju je napustio suprug, provodili smo zajedno mnogo vremena. Kada je Lauren imala tek godinu dana, vra ali smo se iz Kaamon-Rahta, grada koji je tada tek nastajao. Laurenina majka, Melodija, željela ga je vidjeti unato svojim upozorenjima da je to leglo lopova i bandita. Da ironija bude ve a tamo smo bili posve sigurni, no na povratku, na granici sa Crnom stijenom, napala su nas trojica plja kaša. Na sre u, Fiona i Kalisa, Laurenine starije sestre, ostale su u Valinndoru.“ Elesar zastane da uzme dah i nastavi. „Bili su to zaista neobi ni ljudi. Kretali su se vrlo tiho pa ih nismo na vrijeme uo ili. Sko io sam sa kola i odmah napao da ih udaljim od Melodije i Lauren. Takve borbe još nisam sreo. Borili su se jednako vješto i rukama i nogama, ali ni meni ne nedostaje ni vještine ni brzine. Melodija je ostala na kolima i hrabro se borila, štite i malu Lauren. Ubio sam jednoga plja kaša, a Melodija drugog. Ni ona ni ja nismo obra ali pozornost na tre eg, koji joj se ne ujno prikrao i zabio nož u le a. Nikad ne u zaboraviti taj trenutak, iako je od tada prošlo devedeset sedam godina...“ Elesar zastane i u o ima mu zaiskre suze „...ali kroz Lauren, Melodija je još uvijek dio mog života.“

Bilo je jasno da je Elesar, pri aju i tužne doga aje, ponovno proživljavao bol rastanka s Melodijom, pa Christian skrene razgovor prema manje bolnim temama.

„Vidim da te Bravecat ne napušta. Kako je mogu e da je još živ? Mislio sam da ga više nikad ne u vidjeti. Prošle su tolike godine“.

„Ne samo što je živ, nego je još uvijek u punoj snazi. Mnoge ma ke sjeverno od Gatewaya su, prema ljudskim mjerilima, dugovje ne i neobi no snažne. Nakon Velike Borbe vratio sam se s njim u Valinndor, ali ga vilenjaci nisu dobro prihvatili. Bojali su ga se, jer se ponašao druga ije od tipi nih velikih ma aka. Problemi su se pove avali kada je postalo vidljivo da e biti ve i od bilo koje ma ke koju su dosad vidjeli. Ma ka veli ine ponija bila je za sve njih neobi na. Isprva su šutke negodovali znaju i da mi je spasio život, no na kraju se ipak okupilo Vije e i donijelo odluku da mora napustiti Valinndor, jer je postao prijetnja drugim životinjama. Teška srca sam prihvatio odluku i odveo ga iz Valinndora u Adazar, zemlju arobnjaka, u nadi da u mu tamo na i prikladan dom. Prošli smo Gateway i krenuli prema arobnjacima kad smo naišli na trola...“

„Trola?!?“ zapanjeno e Christian.

„Da, trola. Ipak su stvarni... i visoki! Ha, ha!“ kroz smijeh e Elesar. vidio je da ga Christian gleda širom otvorenih o iju, stoga je nastavio. „Doduše taj je bio vrlo mlad i tek neznatno viši od mene. Bio je to neugodan susret i bojao sam se da e nas napasti, ali se, na sre u, pokazalo da ga Bravecat poznaje. Na moje u enje, trol je bio vrlo ljubazan, iako sam o ekivao da e biti nasilan i krvolo an, kao što se pri a. Prišao nam je, pozdravio me i rekao da se zove Razor. Svaki trag bilo kakvog neprijateljstva me u nama je iš eznuo. Zanimalo ga je kako sam uspio ukrotiti tu „tvrdojavu“ ma ku. Ispri ao mi je da je Bravecata prvo uhvatio njegov stric, vo a njihovog plemena Walora. No, Bravecata nitko nije mogao ukrotiti, pa je vo a odlu io prirediti sve anost na kojoj bi Bravecat bio glavno jelo. Razor je potajno oslobodio Bravecata iako je znao da bi to moglo za njega zna iti progon iz plemena. To se i dogodilo, ali kako je Razor bio strastveni istraživa i lualica, krenuo je na put svijetom, hrane i svoju dušu avanturama i istraživanjem. Naš je susret bio po etak neobi nog prijateljstva. Upoznao me je sa svojom rasom, kulturom i obi ajima, a ja njega s vilenjacima i ljudima. Tako sam saznao da je Trolovsko prebivalište posve druga ije od drugih krajeva južno od Gatewaya. Kod njih je sve ve e, snažnije i dugovje nije, pa otuda i Bravecatova veli ina i dugovje nost. Razor je s nama ostao gotovo cijelu godinu, a Bravecat i ja postali smo nerazdvojni. Tada sam se odlu io vratiti u Valinndor i suo iti se s Vije em. Pozdravio sam se s Razorom i vratio ku i.“

Ispije gutljaj vina i osmjehne se. „Nikad ne u zaboraviti taj dan. Banuli smo usred zasjedanja Vijeća. Rekao sam im odlučno da se ne želim odvajati od svog prijatelja ma koje god rase bio i da ne znam kako bi Sveti Zakonik mogao braniti naše prijateljstvo. Dodao sam da bi radije bio prognan iz rodne zemlje zajedno sa svojim prijateljima nego živio u njoj bez njih! Vijeće u početku nije ništa odgovorilo. Vladala je neugodna tišina sve dok najstariji nije nikome ustao i na moje učenje rekao da sam prošao ispit. Bio sam zbunjen. Cijelo to vrijeme oni su me iskušavali. Vrijeme njihovog vladanja je prošlo, pa su tražili vladara koji bi bio dostojan zamijeniti ih. Moja odanost prijateljima za njih je bila presudna, jer su ocijenili da nikada ne u iznevjeriti svoj narod i svoju obitelj. I tako sam od tog dana postao lord Elesar od Valinndora“, završi Elesar i nagne ruku.

Potom je pogledao prijatelja koji ga je slušao od početka do kraja gotovo bez daha. Jedva je došao k sebi:

„Vidio si trola?! Nitko nije vidio trolove i vratio se živ da o tome svjedoči. Još kažeš da je Bravecat životinja iz trolovskog svijeta! Jesi li svjestan da si ti možda jedini koji je uspostavio kontakt s tim iznimnim svijetom. Da ne zaboravim i još „sitnicu“, da si postao vladar Valinndora!!! Elesare, prijatelju moj! Nema te cijelu vječnost, a onda se pojaviš i nosiš ovakve vijesti! Ovo je prilika za slavlje. Priredi ti čestitku koja će se pamtit“, uzbuđeno reče Christian.

„Nema potrebe za time, prijatelju. Bit će dovoljna pristojna večera i mjesto za prenoćenje.“

„To za tebe uvijek imam prijatelju. I za tvoje prijatelje.“

